یادداشت

تولیدگرایان و اقتصاد ایران

غلام‌حیدر ابراهیمبای‌سلامی*

● مسئولیت‌پذیری در قبال جامعه و مشکلاتی که مشاهده می‌شود، بیش از هر چیز دیگر این پرسش ساده را برمی‌انگیزد که «چه باید کرد؟!». در هر برهه‌ای از زمان بسیاری از نخبگان بر آن شده‌اند که راهکارهای تخصصی و عملی برای نجات، حفظ و توسعه کشور ارائه کنند. اینکه اولویت در اصلاح جوامع با «سیاست» است یا «اقتصاد» و نقش «فرهنگ» چگونه ارزیابی می‌شود یک دلمشغولی و دغدغه دائمی بوده و با هر رویداد، تحلیل‌های متفاوتی از آن ارائه می‌شود. هنوز این جدال باقی مانده که آیا شیوه‌های تولیدی، مناسبات اجتماعی را تعیین می‌کنند؛ چنان‌که فئودالیته غربی با استبداد شرقی و نظام ارباب و رعیتی ایرانی متفاوت تحلیل شده یا تقدم خرد دموکراتیک، نظام اقتصادی مبتنی بر خرد تکنولوژیک را شکل می‌دهد؟ در کشوری مثل ایران که بیش از ۸۰ درصد فعالیت‌های اقتصادی آن از درآمدهای نفتی و نحوه توزیع و مصرف رانت‌های آن متاثر می‌شود، جایگاه مردم و بخش خصوصی و تلاش‌های آزادی‌خواهانه دموکراتیک و رقابت‌های مثبت در ابعاد اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی نظام اجتماعی کجاست؟ این سؤال نیز مطرح است که مشکلات این جامعه را با چه رویکردی و چگونه می‌توان ارزیابی و تحلیل کرد؟ در دوره پنجم مجلس شورای اسلامی (۱۳۷۸)، گروهی از مدیران بخش خصوصی و کارآفرینان بزرگ کشور با مراجعه به مجلس، مشکلات ساختاری ناشی از ناکارآمدی نظام اقتصادی و به‌ویژه مسائل ناشی از سیاست‌های نامناسب و بی‌ثباتی در تعیین نرخ ارز توسط بانک مرکزی و تاثیر منفی آنها بر سرمایه‌گذاری داخلی و خارجی و بروز برخی مشکلات و حتی تعطیلی کارخانجات را مطرح کردند و خواهان برگزاری جلسات با نمایندگان شدند. در پی برگزاری این نشست‌ها، معلوم شد که بررسی مشکلات اقتصادی فراروی مردم و به‌ویژه حفظ، ارتقا و گسترش سطوح تولید و اشتغال مولد در جامعه، به نهادینه‌کردن این فعالیت‌ها و متشکل‌کردن مدیران و متخصصان دست‌اندرکار نیاز دارد. با توجه به ضرورت تداوم پرداختن به این امور، پیشنهاد تشکیل «جمعیت تولیدگرایان» ارائه شد. این جمعیت با هدف هماهنگی و هم‌افزایی سه گروه کارآفرینان و مدیران بخش خصوصی، نمایندگان مجلس و دانشگاهیان و پژوهشگران تشکیل شد و برحسب همین رویکرد، نخستین بیانیه‌های خود را در حمایت از تولید داخلی کشور و شرکت در انتخابات مجلس ششم آغاز و فهرستی متفاوت از دیگر گروه‌ها منتشر کرد. در اساسنامه این جمعیت که در ۲۵ مرداد ۱۳۸۰ در وزارت کشور به ثبت رسیده است، نکاتی برجسته شده که در سال‌های بعد بسیاری از آنها با همین عناوین تبدیل به قانون شده، یا در صدر مطالبات مردم و گروه‌های کارآفرین و حتی دستورالعمل دولت‌ها قرار گرفته‌اند. از جمله این موضوعات، ایجاد گفتمان کمک به حل مسائل فراروی تولید، کمک به حفظ و توسعه فعالیت‌های تولیدی و افزایش سطح اشتغال مولد در جامعه، دفاع از حقوق شهروندی، کمک به مشارکت بیشتر بخش خصوصی در اقتصاد ایران، کاهش تصدی دولت در فعالیت اقتصادی، حذف انحصارات و فراهم‌کردن شرایط مناسب رقابت آزاد، کمک به حفظ محیط زیست و صیانت از منابع طبیعی، حمایت از سرمایه‌گذاری داخلی و خارجی، ارتقای بهره‌وری کلیه عوامل تولید در کشور بوده است. در ارائه طرح‌های کارشناسی و مفید همانند طرح تجمیع عوارض در زمانی که ۵۴ دستگاه دولتی و عمومی مانع و مخل فعالیت کارخانه‌ها و بنگاه‌های اقتصادی می‌شدند، طرح اصلاح نظام مالیاتی، طراحی و حمایت از طرح‌هایی مثل کاهش خودروهای فرسوده، حمایت از طرح سرمایه‌گذاری خارجی، صدور نامه‌ها و بیانیه‌های متعدد تخصصی، ساماندهی نظام بورس و استفاده از بازار سرمایه برای افزایش تولید و اشتغال و دقت در خصوصی‌سازی و توجه به رویکردهای مختلف و تجارب کشورهای پیشرفته و به‌ویژه اروپای شرقی، هدفمندی یارانه‌ها و توجه به هشدارهای متخصصان درخصوص افزایش نقدینگی و جهش‌های تورمی خسارت‌بار آن، عدم دخالت دولت در ساختار و ترکیب اتاق بازرگانی، صنایع و معادن، قانون اصلاح اصل ۴۴ قانون اساسی، به گونه‌ای که تحت‌نظارت و کنترل دولت باشند و از اخلال در بازارها بپرهیزند و ده‌ها طرح و بیانیه دیگر که برخی از آنها در نشریه جمعیت به‌عنوان «تولیدگرایان» منتشر شد، اعلام موضع کرد. اخیرا با دستور کمیسیون ماده ۱۰ احزاب وزارت کشور مبنی بر اصلاح مرامنامه و اساسنامه این جمعیت، برحسب الگوی ارائه‌شده از سوی آن کمیسیون، مجمع عمومی جمعیت برگزار و اصلاحات مورد نیاز تصویب شد. در مرامنامه جدید نیز جمعیت علاوه بر رعایت اصول اعلام‌شده، آخرین رویکردهای تخصصی مبنی‌بر حمایت از تولید داخلی و خدمات مولد، سرمایه‌گذاری داخلی و خارجی، مؤلفه‌های توسعه پایدار، اقتصاد تاب‌آور و توجه به بسترسازی ضروری برای فرایند جهانی‌شدن مورد تأکید قرار گرفته است. اغلب صاحب‌نظران در این همایش، بر این نکته تأکید داشته‌اند که اگر راهکارهای تخصصی مبتنی بر کارشناسی در سیاست‌گذاری‌ها و برنامه‌ریزی‌های متکی بر تولید در اقتصاد کلان کشور رعایت نشود و به نظر متخصصان توجه نشود و اصلاحات و برنامه‌های اقتصادی صحیح و مبتنی‌بر مقتضیات جامعه ارائه و اجرا نشود آسیب‌زا خواهد بود.

*عضو شورای مرکزی جمعیت تولیدگرایان ایران

ناگفته‌های وکیل خانواده برخی اصلاح‌طلبان از تهدید یک نهاد

پشت پرده یک پرونده

شرق: یک تهدید سیاسی و چشم‌داشتن یک نهاد خارج از دولت به زمین کارخانه رشت‌الکتریک، جنجالی به راه انداخت که در قالب تخلف و رانت‌خواری مالکان این کارخانه در رسانه‌های اصولگرا، منتشر شد. خبری که در آن، نوک پیکان به سمت خانواده‌های عبدالله نوری، غلامحسین کرباسچی، غلامرضا قبه و شریعتی‌دهاقان بود.ماجرا از آن قرار است که با تعطیلی کارخانه رشت‌الکتریک به سبب مشکلات مالی در سال ۸۲، سازمان بازنشستگی کشوری - مالک این کارخانه- وارد عمل شده و این ملک را با تمام تجهیزات و ماشین‌آلات به مزایده می‌گذارد. پس از برگزاری دو مزایده ناموفق، در نهایت در مزایده سوم، همسران عبدالله نوری، غلامحسین کرباسچی، غلامرضا قبه و شریعتی‌دهاقان به همراه حدود ۲۰ خانواده دیگر که به آنها اعتماد داشتند، پول روی هم گذاشته و در مزایده شرکت می‌کنند و در نهایت، در روالی کاملا قانونی، این کارخانه را خریداری می‌کنند امری که در گزارش‌های سوگیرانه برخی مخالفان اصلاحات، در قالب رانت‌خواری و مزایده غیرقانونی و زمین‌خواری زمین دولتی و تخلف آشکار این اصلاح‌طلبان عنوان می‌شود. براساس ادعاهای مطروح از سوی این رسانه‌ها، کارخانه الکتریک ایران در رشت متعلق به سازمان بازنشستگی کشوری بود که از سوی سازمان صنایع ملی ایران به وکالت از آن سازمان در هفتم مهر ۱۳۸۲ به چهار خانم فروخته شد. به گزارش فارس، در سال ۱۳۸۲، ۷۲ درصد از سهام یکی از بزرگ‌ترین کارخانه‌های تولیدی دولتی در رشت، با سابقه ۵۰ساله و در وسعتی به میزان ۱۲ هکتار، به بهانه اجرای اصل ۴۴ قانون اساسی با مبلغی در حدود دو میلیارد تومان به صورت اقساط ۱۳ماهه، به خیرالنساء، فاطمه، گیتا و سوده (دختر باجناق کرباسچی) فروخته شد. این افراد به ترتیب همسران آقایان؛ غلامحسین کرباسچی، عبدالله نوری، غلامرضا قبه و شریعتی‌دهاقان هستند. این اقدام در حالی صورت گرفته است که برآورد اولیه از قیمت فروش کارخانه در زمان واگذاری بین ۵۰ تا ۹۰ میلیارد تومان بوده است که به شرط نوسازی، ارتقای فناوری، افزایش تولید، ابقای تولید و تداوم کار کارگران به سهامداران یادشده فروخته شد. کارخانه رشت‌الکتریک با ۵۴۰ کارگر یکی از بزرگ‌ترین تولیدکنندگان کلید و پریز برق در کشور بود که در راستای اصل ۴۴ به بخش خصوصی و به چهار نفر از همسران اعضای ارشد حزبی خاص و مسئولان دولت‌های قبل که البته هیچ سررشته‌ای در بخش صنعت نداشتند، واگذار شد.

حقیقت‌چیست؟

روزنامه «شرق» همان‌گونه که در چند شماره گذشته مطرح کرده بود، به موشکافی اتفاق رخ‌داده پرداخت و در گفت‌وگویی با محمود علیزاده‌طباطبایی، وکیل خریداران، از واقعیت ماجرا پرده برداشت. علیزاده‌طباطبایی در این گفت‌وگو درباره پیشینه خرید این کارخانه می‌گوید: شرکت رشت‌الکتریک به دلیل مشکلات مالی در سال ۸۲ تعطیل شد. براساس قانون مالک این شرکت، سازمان بازنشستگی کشوری بوده است و نه دولت. سازمان بازنشستگی اقدام به فروش شرکت می‌کند و آن را به مزایده می‌گذارد. دو بار مزایده برگزار شده؛ اما شرکت به فروش نمی‌رود؛ بنابراین مزایده برای بار سوم برگزار می‌شود. برگزاری این مزایده هم‌زمان با آزادی عبدالله نوری از زندان می‌شود. از او درباره علت مشارکت این اصلاح‌طلبان برای خرید این کارخانه می‌پرسم، می‌گوید: زمانی که آقای نوری به‌تازگی از زندان آزاد و حقوقش قطع شده بود و هیچ ممری برای امرار معاش نداشت؛ به‌همین‌دلیل خانواده او تصمیم می‌گیرند که با پول فروش خانه به همراه خانواده‌های دیگر که دراین‌بین خانواده‌های آقای کرباسچی و قبه هم حضور داشتند، اقدام به شرکت در این مزایده کنند. به گفته او، به‌همین‌دلیل خانم آقای کرباسچی، خانم آقای نوری و خانم آقای قبه به همراه آشنایان و دوستانی که به این افراد اعتماد داشتند، در این مزایده شرکت کردند.

ردادعای خرید کارخانه با ۲ میلیارد تومان

علیزاده‌طباطبایی ادعای فروش کارخانه با رقم دو میلیارد تومان را رد کرده و می‌گوید: برخلاف ادعاهای مطروح مبنی بر خرید با دو میلیارد تومان، این افراد با دو میلیارد تومان نقد و برعهده‌گرفتن ۲۰ میلیارد تومان تعهدات شرکت، این شرکت را خریداری می‌کنند و در مرحله سوم، برنده مزایده می‌شوند. این حقوق‌دان به پیشینه حملات سیاسی به این خریداری کارخانه اشاره کرده و می‌گوید: از همان لحظات اول کارشکنی‌ها آغاز شد. طبق ماده ۷ قانون خصوصی‌سازی، کارخانه‌ها و صنایعی که در داخل شهرها هستند، شهرداری موظف به تغییر کاربری آنهاست. در واقع باید زمین فروخته شود و با پول آن جای دیگری کارخانه احداث شود. براساس همین قانون، دولت موظف است ارز بدهد تا کارخانه‌هایی از این دست، ماشین‌آلات نو وارد کنند. این خریداران با همه این محدودیت‌ها روبه‌رو بودند و هیچ‌گونه همکاری با آنها صورت نگرفته است. آنها خود اقدام به انتقال کارخانه به خارج از شهر کرده و تولید را آغاز کردند. وکیل خریداران با اشاره به فعالیت تولیدی این کارخانه می‌افزاید: اکنون انبارهای این کارخانه از تولید محصولات پر است؛ اما چون این کارخانه مانند بسیاری از کارخانه‌های تولیدی دیگر، امکان رقابت با محصول مشابه خارجی به‌ویژه چین را نداشت، جنس در انبار مانده و نتوانستند آنها را به فروش برسانند. او ادامه می‌دهد: آنها همین‌طور نتوانستند ماشین‌آلات خود را نوسازی کنند، زیرا ارز به آنها برای نوسازی ماشین‌آلات و واردات ماشین‌آلات جدید تخصیص پیدا نکرد. همچنین نتوانستند ملک را بفروشند، چون تغییر کاربری آن بسیار طول کشید. علیزاده طباطبایی به نخستین حملات تند محمود احمدی‌نژاد به خریداری این کارخانه از سوی همسران چند نفر از اصلاح‌طلبان اشاره کرده و توضیح می‌دهد: آقای احمدی‌نژاد در سال ۸۴ در مناظره اول خود این موضوع را مطرح کرد و بلافاصله که به‌عنوان رئیس‌جمهور انتخاب شد، اعلام کرد چنین تخلفی صورت گرفته است. بر همین اساس، این خریداران رسما نامه نوشتند که آقای استاندار همان پولی را که داده‌ایم، به ما برگردانید عطای این کارخانه را به لقایش می‌بخشیم. سپس درخواست احاله معامله می‌کنند، اما استاندار رسما پاسخ داد که امکان احاله معامله وجود ندارد. او در ادامه به ورود سازمان بازرسی کل کشور اشاره کرده و می‌گوید: سازمان بازرسی کل کشور وارد پرونده شد و گزارش داد هیچ تخلفی صورت نگرفته است. بااین‌حال، در سال ۸۸ که آقای احمدی‌نژاد انتخاب شدند، مجددا به استاندارشان دستور داد شکایتی با عنوان «اخلال در نظام اقتصادی» علیه این افراد تنظیم کند. شکایتی بر این مبنا که کارگران بی‌کار شدند، حقوق و سنوات را نگرفته‌اند و به‌این‌ترتیب، مالکان این کارخانه اخلال در نظام اقتصادی ایجاد کرده‌اند.

این پرونده به دادگاه انقلاب رفت و خود من، وکالت آنها را برعهده گرفتم. وکیل خریداران به نتیجه این دادگاه اشاره می‌کند و می‌گوید: پس از گذشت زمانی برای بررسی، دادگاه انقلاب رأی خود را صادر کرد. در این رأی، دادگاه انقلاب صراحتا اعلام کرد هیچ تخلفی صورت نگرفته و مزایده قانونی بوده و هیچ‌کس از رانتی استفاده نکرده است و به‌این‌ترتیب، حکم برائت صادر شد. او ادامه می‌دهد: پس از صدور حکم برائت، شورای تأمین استان برای حل مشکل کارگران که مشکل دولت بود و نه مشکل خریداران، وارد عمل شد و بخشی از این زمین را تفکیک کرد و تغییر کاربری داد و فروخت تا از این طریق، پول کارگران و مشکلات مالی دیگر را بر طرف کند. به‌این‌ترتیب، یک‌بار پنج میلیارد تومان و یک‌بار یک میلیارد و ۸۰۰ میلیون تومان پول برای تسویه بدهی به کارگران، بیمه و مالیات اختصاص داده شد. در نهایت، آن زمان خانواده آقای نوری درخواست کردند قیمت خانه‌ای را که در سال ۸۲ فروختند که چیزی حدود ۶۰۰میلیون تومان در آن سال بود، به آنها بازپس داده شود و کارخانه نیز به استانداری عودت داده شود، اما باز هم این درخواست پذیرفته نشد. این حقوقدان ادامه داد: در مرحله بعد، مالکان قانونی، این ملک را برای فروش گذاشتند. این ملک به سبب موقعیت مناسب، خریداران زیادی داشت، اما چون یکی از نهادها چشمش دنبال این زمین بود، هر خریداری که به سراغ زمین می‌آمد، تهدید می‌شد. در نهایت سازمان مسکن استان به وزیر راه و شهرسازی پیشنهاد می‌دهد که این زمین وسط شهر است، کاربری آن نیز مسکونی است و بهترین زمین برای مرکز فرهنگی و مسکونی می‌تواند باشد. بر همین اساس، وزیر مسکن و شهرسازی، این موضوع را به سازمان زمین و مسکن ارجاع می‌دهد تا این سازمان با مالکان وارد مذاکره شود.

تهدید رئیس سازمان زمین و مسکن

علیزاده‌طباطبایی در اینجا به واقعه‌ای عجیب اشاره می‌کند و می‌گوید: به محض اینکه سازمان زمین و مسکن وارد مذاکره می‌شود، یکی از نهادهای خارج از دولت، رئیس سازمان زمین و مسکن را تهدید می‌کند که حق ندارید اینجا را بخرید. بر همین اساس، رسانه‌های اصولگرا هم به قول خودشان افشاگری می‌کنند.

شکایت از رسانه‌های اصولگرا

این حقوقدان به شکایت خریداران از رسانه‌های اصولگرا اشاره کرده و می‌افزاید: مطالبی که آن رسانه‌ها منتشر کردند، از مصادیق بارز نشر اکاذیب، توهین و افتراست. این شکایت علیه رسانه‌هایی که دروغ‌پردازی کرده‌اند، طرح شده و امروز (۱۴ اسفند) در دفتر خدمات الکترونیک به ثبت رسید. بنابراین شکایت را علیه کیهان، فارس، رجانیوز و چند سایت وابسته دیگر طرح کردیم.

دعوای زرگری در خیابان فردوسی

در حالی صف‌های طولانی از صبح زود مقابل صرافی‌های منتخب تشکیل شده که دعواهای زرگری در این صف‌ها بالا گرفته است. به گزارش تسنیم، حال و هوای خیابان فردوسی با نزدیک‌شدن به روزهای پایانی سال آشفته‌تر از قبل شده است. آشفتگی این خیابان را از صف‌های طولانی، خرید دلار مداخله‌ای و مغازه‌های نیمه‌تعطیل صرافی‌ها به‌راحتی می‌توان دید. برخی صرافی‌ها کاملا مغازه‌هایشان را بسته‌اند ولی در داخل حضور دارند؛ برخی دیگر کرکره را تا نیمه پایین آورده‌اند ولی باز هم خرید و فروشی ندارند. برخی دیگر هم با وجود اینکه کرکره‌هایشان بالاست و مغازه‌هایشان باز است ولی با نصب اطلاعیه‌ای روی شیشه خود به مردم اعلام کرده‌اند که هیچ‌گونه خرید و فروش ارزی در این صرافی‌ها انجام نمی‌شود. اما در همین فضا، صرافی‌هایی هستند که جلوی در مغازه‌هایشان صف‌های بسیار طولانی تشکیل شده است؛ صف‌هایی که همه نوع چهره‌ای بینشان به‌راحتی مشاهده می‌شود. برخی از این صرافی‌ها مجبور شده‌اند برای برقراری امنیت در فضای بیرونی مغازه از نیروهای نظامی هم کمک بگیرند. در خیابان فردوسی و خیابان‌های منتهی به چهارراه استامبول، صف‌های طولانی مقابل تمام صرافی‌هایی که ارز مداخله‌ای بین مردم توزیع می‌کنند، تشکیل شده است؛ صف‌هایی که هر چند دقیقه یک بار صدای دادوبیداد از بینشان بیرون می‌آید و در نهایت به دعوا ختم می‌شود. پیرزن، پیرمرد، جوان و نوجوان نفرات اصلی این صف‌ها هستند. جمعیت حاضر مدام با هم دعوا می‌کنند آن‌هم سر نوبت! یکی می‌گوید من پنج صبح اینجا بودم و دیگری می‌گوید من یک نصفه شب همین جا بودم و اسم نوشتم. نکته جالب اینجا بود که این جمعیت همه پشت یک صرافی ایستاده بودند که روی در آن نوشته بود امروز فروش ارز مداخله‌ای نداریم! و کرکره آن نیز پایین کشیده بود. ولی با این وجود مردم که عموما دسته‌جمعی و با خانواده آمده بودند حاضر به ترک صف نبودند! یکی از خانم‌های خانه‌دار که در صف است و با فرزندانش آمده، می‌گوید: صرافی گفته به ۳۵ نفر بیشتر ارز نمی‌دهد. وی که از صبح زود پشت در این صرافی تعطیل ایستاده، می‌گوید: معلوم نیست وقتی باز کند، دلار می‌دهد یا یورو. مردم می‌گویند برخی از صرافی‌ها پنج هزار دلار یا یورو می‌فروشند برخی دو هزار. در حال گفت‌وگو با مردم حاضر در صف بودیم که دوباره صدای دعوا بالا گرفت؛ این‌بار نیروی انتظامی که به‌تازگی مقابل پاساژ افشار مستقر شده، وارد شد و با اخطار به طرفین دعوا هشدار داد که اگر دوباره صدای اعتراض بالا بگیرد برخورد دیگری می‌کند. اما این دعواها فقط مقابل یک صرافی یا مربوط به یکی از صف‌ها نبود؛ چند قدم که از این صرافی عبور کردیم به صف طولانی دیگری رسیدیم! در این صرافی کرکره بالا بود ولی مقابل صرافی، یک نفر ایستاده بود و اجازه نمی‌داد کسی وارد شود. صف مقابل این صرافی هر چند دقیقه یک بار به‌هم می‌ریخت و جمعیت بین اینکه نوبت کدام یک جلوتر بوده بحثشان می‌شد. در برخی از صرافی‌ها هم البته اسم‌نویسی انجام می‌شد؛ در این صرافی‌ها یک نفر که از کارمندان همان صرافی است، در بین جمعیت حضور دارد و اسامی را به نوبت می‌نویسد. این اسم‌نویسی هم داستان خود را دارد چراکه در این مورد هم فضا برای یک دعوای جدید وجود دارد! یکی از خانم‌هایی که بعدا متوجه شدیم او هم با خانواده‌اش از شهرستان به تهران آمده، به مأمور صرافی گفت که نام من را از لیست خط زده‌اند و فامیل‌های خودشان را نوشته‌اند! وی از صرافی می‌خواهد که اسم او را هم بنویسد! اما صرافی می‌گوید فقط به کسانی که در صف هستند و نامشان در لیست وجود دارد دلار می‌فروشد. تا ساعت ۱۲ ظهر هنوز ارز مداخله‌ای به صرافی‌ها نرسیده بود تا توزیع را شروع کنند؛ صرافی‌ها به ما گفتند اگر می‌خواهیم شاهد درگیری نباشیم، قبل از شروع توزیع از فردوسی برویم! یکی از صرافی‌ها گفت: دیروز وضعیت به قدری وخیم شد که نیروی انتظامی آمد و گفت تا فضا آرام نشود و مردم نظم را رعایت نکنند حق ندارید دلار بفروشید!

گذر

میزان قاچاق حدود ۱۱ تا ۱۲ میلیارد دلار محاسبه می‌شود

● وزیر کشور با بیان اینکه سؤال از دولت در همه حال حق نمایندگان است، گفت: اقدامات خوبی برای مبارزه با قاچاق کالا و ارز صورت گرفته است. عبدالرضا رحمانی‌فضلی در گفت‌وگو با خانه ملت، درباره نشست مشترک نمایندگان مجلس و دولت در کمیسیون اقتصادی مجلس گفت: امروز جلسه خوبی در مجلس در رابطه با سؤال نمایندگان از رئیس‌جمهور برگزار شد و سؤال حق نمایندگان است. او افزود: درخصوص اقداماتی که ستاد مبارزه با قاچاق کالا و ارز در راستای جلوگیری از قاچاق انجام داده، توضیحاتی به نمایندگان سؤال‌کننده ارائه شد و در مجموع اقدامات خوبی صورت گرفته چراکه براساس همان برآوردها، معیارها، شاخص‌ها و محاسبات قبلا رقم و میزان قاچاق را حدود ۲۱ میلیارد دلار محاسبه کرده بودند، در حال حاضر میزان قاچاق حدود ۱۱ تا ۱۲ میلیارد دلار محاسبه می‌شود که بیانگر این است که حدود ۵۰ درصد موفقیت حاصل شده است.

مدیرعامل شرکت ملی نفت‌کش ایران تغییر کرد

● کاپیتان نصرالله سردشتی به عنوان مدیرعامل جدید شرکت ملی نفت‌کش ایران انتخاب شد. به گزارش روابط عمومی و امور بین‌الملل شرکت ملی نفت‌کش ایران، به موجب حکم جمشید تقی‌زاده مدیرعامل صندوق بازنشستگی کشوری، کاپیتان نصرالله سردشتی به عنوان نماینده این صندوق جهت عضویت در هیئت مدیره شرکت ملی نفت‌کش ایران معرفی و منصوب شد. همچنین در جلسه امروز هیئت مدیره شرکت ملی نفت‌کش ایران، کاپیتان سردشتی به عنوان مدیرعامل جدید این شرکت انتخاب شد. وی جایگزین سیروس کیان‌ارثی شده است که از مهر ماه سال ۱۳۹۵ تاکنون مدیرعاملی شرکت ملی نفت‌کش ایران را برعهده داشته است.

ابلاغ تصویب‌نامه دولت برای کارگروه ملی «سازگاری با کم‌آبی»

● تصویب‌نامه هیئت وزیران برای کارگروه ملی «سازگاری با کم‌آبی» از سوی اسحاق جهانگیری، معاون اول رئیس‌جمهوری، ابلاغ شد. این تصویب‌نامه، به تمامی وزارتخانه‌ها و سازمان‌های همکار ابلاغ شده است.